

libet splendida et idonea videatur esse persona, A ullo unquam tempore tradere potuerunt, nec modo nullatenus audiendum.

CAP. XXVII. *Ut mancipia, quæ Judæi emerint aut circumciderint, ab eorum potestate auferantur.*

Ex eodem, cap. 286.

(VII, 209.) Si quis Judæorum Christianum servum, vel cujuslibet alterius sectæ, emerit vel circumciderit, a Judæi ipsius potestate sublatus in libertate permaneat.

CAP. XXVIII. *De vagis et levibus sacerdotibus ac clericis.*

Ex eodem, cap. 296.

(VII, 217.) Hoc etiam placuit, ut vagus atque instabilis clericus, sive etiam in diaconali ministerio, vel presbyterali officio constitutus, si episcopi, a quo ordinatus est, præceptis non obedierit, ut in delegata sibi ecclesia officium dependat assiduum, quousque in vitio permanet, communionem et honorem privetur.

CAP. XXIX. *De castitate eorum qui conjugio sunt copulati.*

Ex eodem libro, cap. 389.

(VII, 305.) Sciendum est omnibus et firmiter retinendum, quod hi qui uxores ducere voluerint, sicut eas castas et incorruptas cupiunt invenire, sic ad eas casti et incorrupti debent accedere, easque cum benedictione sacerdotis, sicut in Sacramentario continetur, accipere: sed prius eas dotali titulo debent colligare.

CAP. XXX. *De his qui a chorepiscopo confirmati sunt.*

Ex eodem libro, cap. 402.

(VII, 317.) Si quis non ab episcopo, sed a chorepiscopo, qui non est episcopus, sed vicarius episcopi, priusquam prohibiti essent, fuerit confirmatus, reiterari aliis benedictionibus debet. Nam chorepiscopi, ante apostolicam atque synodalem prohibitionem, non ex numero apostolorum, sed ex CLX discipulorum, ut sacri canones testantur, ordine erant, quos nunquam Spiritum paraclatum tradidisse novimus. Sed quia olim, ut dictum est, jam dicti chorepiscopi prohibiti sunt, ideo modo nihil sunt, nec Spiritum paraclatum

ullo unquam tempore tradere potuerunt, nec modo possunt.

CAP. XXXI. *Item de chorepiscopis.*

Ex eodem libro, cap. 423.

(VII, 328.) Placuit ut sicut Leonis papæ et omnium episcoporum nostrorum, atque reliquorum fidelium generali et synodali consultu decrevimus, nullus chorepiscopus per manus impositionem Spiritum sanctum tradere, aut sacerdotes, vel levitas, aut subdiaconos sacrare, vel virgines velare, aut sanctum chrisma conficere vel ecclesias vel altaria sacrare, aut benedictionem in publica missa populis tribuere præsumat. Quæ omnia summis pontificibus, id est cathedralibus episcopis debentur, et non chorepiscopis, vel presbyteris, quorum formam juxta sanctorum decreta chorepiscopi gerunt. Si autem hi aliquid ex his agere tentaverint, irrita erunt quæ ab eis geruntur, et ipsi omni ecclesiastico honore funditus priventur.

CAP. XXXII. *De his qui seipsos necant.*

Ex eodem, cap. 443.

(VII, 144.) Quicumque se propria voluntate aut in aquam jactaverit, aut collum ligaverit, aut de arbore præcipitaverit, aut ferro percusserit, aut cuilibet voluntariæ se morti tradiderit, istorum oblatio non recipiatur.

CAP. XXXIII. *Qualiter hæc statuta servanda sint: et de his qui hæc contempserint, sive clericis, sive laicis, quid agendum sit.*

Ex eodem, cap. 476.

(VII, 375.) Has omnes constitutiones ecclesiasticas, quas summatim breviterque perstrinximus, sicut plenius in canonibus continetur, manere perenni stabilitate sancimus. Si quis ergo clericus, aut laicus, harum sanctionum inobediens esse voluerit, si clericus fuerit, excommunicationi subjaceat; si vero laicus, et honestioris loci persona, medietatem facultatum suarum amittat fisci viribus profuturam: si vere minoris loci persona est, amissione rerum suarum mulctatus in exilio deputetur.

ANNO DOMINI DCCCLXXX.

ODO BELLAVOCENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA.

(Ex Galia christiana, tom, IX.)

Ex abbate Corbeie Odo renuntiatus est anno 860 D Mariae Suessionensis. Anno 862 adfuit concilio Pis-
exeunte, vel 861 ineunte, episcopus Bellovacensis, tensesi, cujus epistolæ synodice pro Dionysiano mo-
post rejectum ab Hincmaro et comprovincialibus epi- nasterio, et privilegio sancti Martini Turonensis
scopis, ut minus dignum vel capacem, nescio quem subscripsit. Eodem anno Acta Synodi Suessio-
Frimoldum. Nomen ejus reperitur an. 858 in sub- nensis, in qua Rothadus Suessionensis episcopus
scriptionibus vitiosis chartæ Caroli Calvi, in qua re- indigne exactoratus fuerat, Romam detulit ad Ni-
censetur et confirmantur bona Parthenonis B. colaum papam, ab eoque obtinuit, anno sequenti,

confirmationem tam privilegii Corbeiensis monasterii, quam abbatiarum Oratorii et S. Geremari, quas Carolus Calvus ad ejus preces ecclesie Bellovacensi dederat. Diploma hujus postremæ confirmationis post Luvetium et Sammarthanos hic habes in appendice (*Vide Patrologiæ tom. CXIX inter epistolas Nicolai papæ*). Illi certe plurimi faciebat summus pontifex; quod probant litteræ ejus ad Hubertum abbatem, fratrem Teutbergæ reginæ; ad Rothadum Suessionensem episcopum, et ad filios Caroli Calvi, in quibus Odonem vocat *sanctissimum fratrem et coepiscopum suum*. Anno 864 iterum missus est Romam a Carolo Calvo rege, ut libertatis Anisolensis monasterii in conventu Vermeriensi assertæ confirmationem a sede apostolica impetraret. Eodem anno adfuit alteri synodo Pistensi, in qua confirmata sunt bona monasterii S. Germani Autissiodorensis; tum biennio post, concilio Suessionensi, in quo Hirmintrudis regina solemniter coronata est. Eodem anno, ex Spicilegii tom. IV, pag. 504, dedit monasterio Centulensi quasdam reliquias tam S. Luciani quam S. Justii martyris. Eodem circiter anno adfuit concilio Vermeriensi. Anno sequenti, cum Hincmarus Rhemensis a Nicolao papa Græcorum capitula adversus Latinos accepisset, ab episcopis Gallie confutanda, cura hæc in provincia Rhemensi demandata est Odoni Bellovacensi, cui ex Flodoardo lib. III, cap. 23, Hincmarus hac de re scripsit non semel, ac præsertim his verbis: « Quapropter, frater charissime, secundum domini apostolici commendationem, de iis per tramitem Scripturarum et traditionem majorum, quæ illi convenienter rescribere possimus, quærere et in unum colligere stude; ut cum simul, adjuvante Domino, venerimus, quæ quisque nostrum invenit sigillatim, communi studio relegamus, et quæ eidem domino papæ nobis inde scribenda sunt, ordinemus. Data IV Kal. Jan., indict. I. » Illud autem executus est Odo, tam per se quam per Ratramnum Corbeiensem monachum, suasque ad illa objecta responsiones ad Hincmarum misit uno libello contentas, in quo tamen Hincmarus quædam retractanda et corrigenda esse existimavit. Eidem Ratramno præceperat Odo, ut monachi cujusdam insanam opinionem refelleret, qui unam in omnibus hominibus animam esse contendebat; quod et ille præstitit disputatione ipsi Odoni nuncupata. Eodem anno 867 Odo adfuit concilio Trecensi; an. 868 examinationi Wildeberti Catalaunensis episcopi; et ann. 869 consecrationi Bertulfi archiepiscopi Trevirensis. Eo-

dem anno, in concilio Vermeriensi, confirmavit quædam præcepta regia pro cœnobio Carrofolensi. Eodem rursus anno astitit Metis coronationi Caroli regis ad regnum Lotharii capessendum; et auctor fuit ut ille villam Luciacum monasterio S. Luciani concederet; cujus rei chartam habes apud Loisellum, pag. 242 et 244. Anno 870 interfuit conventui Aquisgranensi de dividendo inter Ludovicum et Carolum reges Lothariano regno. Anno sequenti adfuit concilio Duziacensi, in quo exactoratus est Hincmarus Laudunensis. Anno 874 ecclesiam Hustie, Corbeiensibus obnoxiam, in episcopatu Tornacensi extruxit. Anno 876 adfuit concilio Pontigonensi, in cujus sessione octava dicitur legisse « quædam capitula a legatis apostolicis, et ab Ansegiso, et eodem Odone, sine conscientia synodi dictata, inter se dissona, et nullam utilitatem habentia, verum et ratione et auctoritate carentia; et ideo hic non habentur subjuncta. » Anno 877, Kal. Jul. nominatus est a Carolo Calvo consiliarius filii sui Ludovici Balbi, una cum quibusdam illis seu episcopis, seu abbatibus. Anno sequenti scripsit ad eum Joannes VIII papa epistolam 146 de ordinandis quibusdam S. Dionysii monachis. Huic et Albuino comiti, anno 879, Ludovicus Balbus apud compendium morti proximus coronam, ense cæterumque ornatum regium commisit, ad Ludovicum ejus filium deferenda, præcipiens ut cum in regem sacrari et coronari satagerent. Sed uterque, regis insignibus Theoderico camerario consignatis, statim reditum ad sua maturarunt. Anno 881 ineunte, Odo reliquias S. Vedasti ad Bellovacos asportatas debita cum veneratione suscepit, ac paulo post, v Kal. Febr. vitam cum morte commutavit. Præsul ille multa Ecclesie sue utilia egit. Inter cætera autem numerum canonicorum suorum ad quinquaginta auxisse, eisque congruentes redditus assignasse dicitur litteris, quas habes apud Luvetium, Loisellum, Sirmondum, Labbeum, atque hic post Sammarthanos recudi curavimus. Sed præterquam quod litterarum illarum vitiosæ sunt, vel subscriptiones episcoporum fere omnes, vel aliæ notæ chronologicæ, quis sibi facile persuadeat, vitam canonicorum communem qua variorum hujus sæculi conciliorum Patribus nil fuit antiquius, tam cito abolevisse in ecclesia Bellovaca? Vide ejus elogium, tom. VIII, Concil. Labb., pag. 1723. Vitam sane mendosissimam S. Luciani scripsisse creditur a nonnullis.

ODONIS SERMO IN SANCTUM LUCIANUM.

Apud Bolland., tom I. Jan., pag. 461.)

CAPUT PRIMUM.

S. Lucianus mittitur in Gallias.

1. Pretiosorum martyrum victorias et gesta, fratres charissimi, enarrare, nihil aliud est, quam laudes Christi dicere, et triumphum virtutis ejus in suis martyribus ad gloriam sui nominis prædicare: quoniam in omnibus ipse victor exstitit, qui ait suis: *Confidite, quia ego vici mundum* (Joan. XVI, 33). Ergo in omnibus benignissimus ipse Jesus vicit, qui pro omnibus solus

▪ Ita nempe S. Paulus epistolæ ad Colossenses I, 24. *Adimpleo ea quæ desunt passionum Christi in carne mea, pro corpore ejus, quod est Ecclesia.*

D prior pugnavit. Et ideo sancti martyres tanto proximiores sunt Christo præ omnibus honorificati in gloriam, quanto imitatores ejus fuerunt in passione. ▪ Ipsi siquidem suppleverunt quæ deerant passionibus Christi: et ideo iterum jure dicitur in his omnibus Christus passus, quia ipsi membra ejus erant; unde et in ipsis rursus recte victor prædicatur, quia toties per eos vicit, quotiescunque martyr in passione pro Christo victor occubuit. ▪ Oportet

▪ *Ms. S. Max.* quædam hic interjicit de imitandis, qui laudantur martyribus.